

[Aksel Larsen.]

var kontrolleret i alle ender og kanter og derfor led mest under det skæve skattesystem, vi har.

Men naturligvis, skattereformen kan være indledningen til noget større, til mere vidtgående reformer, og der er jo sagt noget herom i den offentliggjorte aftale mellem socialdemokratiet og socialistisk folkeparti. Man ved, hvad vi tilsigter at søge gennemført i de kommende tre år, og jeg forstår ikke, at nogen kan være ophidset over dette, men jeg ved, at man kan være forbavset over de to kraftige og voldsomme taler, vi har hørt her om meromsens vederstyggelighed; de holdes af partier, som var med til at belejre landet med engrosomsen i 1962; de holdes af ordførere for partier, som hidtil energisk har sagt, at for dem var det alfa og omega at få indført meromsen; det var det eneste saliggørende, det var det eneste retfærdige, det eneste rimelige. Og så står to af disse partiers ordførere op her og taler om den skamløse prisfordyrelse, meromsen vil medføre, om, at nu indfører socialistiske partier tiende her i landet!

Man må have mig undskyldt; indtil den 10. maj i fjor holdt venstre, de konservative og de radikale fast på, at de ville have meromsen indført, og da det så kom til stykket, da de opdagede, at nu var der chancer for, at regeringspartiet ville være med til at gennemføre en virkelig skattereform, en reform af indkomstbeskatningen, så fik de kolde fødder; de tog ikke afstand fra meromsen, de sagde, at den ville de gerne fortsat have, de ville være lykkelige for at få den, men de stillede visse betingelser, f. eks. absolut loft over statsudgifterne, og de stillede som betingelse, at regeringspartiet ikke i en vis årrække måtte så meget som agitere for kildeskat eller for skattefradragsreglens afskaffelse; de stillede en masse andre krav, men alene sådanne betingelser kunne naturligvis ingen regering gå ind på, og jeg må indrømme, at jeg kunne jo kun være glad for, at de skatteforhandlinger sprængtes. Men det skal altså slås fast, at indtil den 10. maj kunne de pågældende partier ikke agitere heftigt nok for, at vi skulle have meromsen indført, og deres mening er først skiftet i foråret 1967; endnu i det begyndende efterår diskuterede

hr. Henry Christensens parti, hvilken procent man måtte have indført for meromsen, og kom til det resultat, at 10 pct. var for lidt, det skulle være 12½ pct. eller 15 pct. eller 20 pct.

Og ordføreren for et parti, der har været fremme med ideen om en 20 pct. moms så sent som i september måned 1966, kommer her i marts 1967 og anklager os andre og siger: madfordyrere. I indfører tiende på alle madvarer osv. osv. Jeg synes, at man skulle se at få lidt rent halm i træskoene, erindre, hvad stilling man har haft hidtil, og erkende, at grunden til, at man nu går imod meromsen, og at man igennem sin presse vil føre den mest skamløse agitation imod den, det er den, at man ikke har fået den skattereform med bibeholdelse af skattefordelene for alle ikke-lønmodtagere, som man ønskede sig, men at der kommer en virkelig skattereform; dermed er det temmelig klart, hvad det drejer sig om. Men jeg må samtidig sige, at det er mig egentlig uforståeligt, at partier, der blandt deres vælgere har et stort flertal af lønmodtagere — jeg tænker på de konservative og de radikale — kan stille sig ved siden af her og vil drive den agitation, de driver. Det radikale venstres landsmøde i maj måned i fjor sagde udtrykkeligt, at man skulle gå ind for kildeskatten, for skattefradragsreglens afskaffelse og for oprydning i skattefradragsjunglen, den fradragsjungle, som ikke mindst hr. Hilmar Baunsgaard sammen med mig har holdt så mange og så skarpe taler imod her i tinget. Det radikale venstre skulle altså egentlig efter sin hele tidligere politik og sine landsmødebeslutninger være med til at gennemføre dette her, men springer fra. Og det konservative folkeparti? Ja vel, indtil valgdagen den 22. november erklærede de sig for tilhængere af fradragsreglens bevarelse og modstandere af kildeskatten, men så snart stemmerne var talt op, så tog de konsekvensen og sagde: vælgerne har talt, og nu må vi udføre vælgerne vilje. Vælgerne har stadig væk talt, vælgerne vilje må vel stadig væk være gældende.

Jeg kan ikke indse, at de anklager, man rejser, er rimelige eller berettigede, ikke mod vort parti, ikke mod socialdemokratiet, ikke mod statsministeren, og jeg må sige til slut, at jeg begyndte med at erklære, at